

ASENA MERİÇ

YERYÜZÜ MUHAFIZLARI

*“İnsan, yeryüzüne
bir vazifeyle gönderildi.”*

CARPE
DIEM

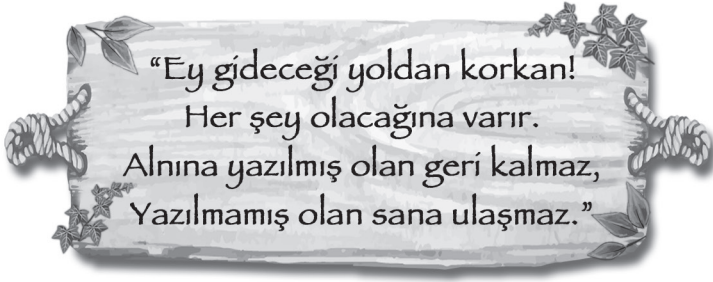
*“İnsan, yeryüzüne
bir vazifeyle gönderildi.”*

ZİHİN OKUYAN KIZ

ASENA MERİÇ

“Ey gideceđi yoldan korkan!

Her şey olacağına varır.

Alnına yazılmış olan geri kalmaz,

Yazılmamış olan sana ulaşmaz.”

Başıma gelen bütün sıra dışı olaylarda komşumuz Suzi'nin rolü vardı.

Suzi, şu ana kadar tanıdığım en tuhaf insandı. Kim-sesizler yurdunda büyümüş, dünyada gezmedik yer bırakmamış, eskrim yarışmalarında şampiyon olmuş, okyanuslarda dalgıçlık yapmış, psikoloji ile ilgili bilmediği şey kalmamış, üç yabancı dil konuşabilen ilginç biriydi...

Bunlar kulağa olağanüstü şeyler gibi geliyordu, özellikle de doğduğu şehirden hiç ayrılmamış olan benim gibi bir çocuk için.

Mahallede herkes ona 'Bayan Suzi' diye hitap ediyordu, ben hariç. O benim için sadece Suzi'ydi. Ona kısaca böyle sesleniyordum.

Çünkü böyle olmasını benden kendisi istemiş, “Ben nasıl sana sadece adınla Toprak diye hitap ediyorsam sen de bana Suzi diyebilirsin” demişti.

Suzi, doğduğunda İkinci Dünya Savaşı yıllarıymış. Babası savaşta ölmüş, annesi ise o şartlarda ona bakamayacağını düşünüp onu kimsesizler yurduna bırakmış.

Çok zor şartlar altında yetişmiş. Kendi çabalarıyla okuyabilmiş.

Annesinden bir daha hayatı boyunca haber alamamış ve aramasına rağmen başka hiçbir akrabasına ulaşamamış.

Ne zaman Suzi’nin ziyaretine gitsem, bana ilginç hikâyeler ve fantastik masallar anlatması için ısrar ederdim.

O da bu hikâyeleri, aramızda kalmasını ister gibi bazı yerlerini sanki bir sırmışçasına fısıltıyla anlatırdı. İkimiz de bundan büyük bir zevk alırdık.

Suzi, masal anlatmayı sevdiği kadar masal dinlemeyi de çok severdi.

Ben okumayı öğrendikten sonra ona masallar okumamı isterdi. Ben de kitaptan bir masal seçip ona okurdum.

Bu sayede okumam o kadar hızlanmıştı ki öğretmen ders işlerken kitaplarımızdaki hikâyeleri hep bana okuturdu.

Suzi'nin bana çok ilginç ve büyüleyici gelen özelliklerinin yanı sıra çok gizemli hatta tuhaf denebilecek yanları da vardı.

Kısa ve beyaza dönük soluk sarı renkli saçları ve üzerinden hiç çıkarmadığı rengi bozarmış siyah elbiseleriyle sanki birlikte okuduğumuz o tuhaf masallardan fırlamış tatlı bir cadı gibi görünürdü gözüme.

Biraz da takıntılıydı. Yıpranmış siyah elbiselerine bakıp neden kendisine yeni elbiseler almadığını sorduğumda, ona hem güzel anıları hatırlattıklarını hem de insanın aslında fazla kıyafete ihtiyacı olmadığını söylerdi.

“İnsanları güzelleştiren kalpleridir, kıyafetleri değil” derdi.

Suzi'nin bir başka takıntısı da çiçeklerdi. Dairesi, daha önce başka kimsede görmediğim tropikal çiçeklerle bezeli bir serayı andırıyordu.

Onlara çocukları gibi bakıyordu. Sık sık doğa sevgisinden de bahsederdi.

Bir gün bana bir büyüteç ve defter hediye etmişti. Büyüteçle dışarıda gördüğüm yaprakları incelemenin çok eğlenceli olacağını söyledi. Bulduğum yaprakları da bu deftere yapıştırmamı tavsiye etti.

Bir hafta sonu ailemle pikniğe gittiğimizde büyütecimi ve defterimi alarak yaprak avına çıktım.

Bu işten o kadar keyif almıştım ki her pikniğe gidişimizde yanımdan defterim ve büyütecim eksik olmuyordu.

Sekiz yaşındayken onun gibi biri olmak istiyordum. Bu nedenle gezgin olmaya karar vermiştim.

Suzi ile birlikte yere dünya haritalarını serer, keşfeceğim ülkeler, kıtalar, bitkiler, hayvanlar hakkında uzun uzun sohbet ederdik.

Evde onun gibi yürüyor, onun gibi konuşuyor, onun gibi hareket ediyordum.

Anlattığı hikâyelerden annemle babama bahsetmekten çekiniyordum çünkü onlar Suzi ile bu kadar içli dışlı olmamdan hoşlanmıyor, beni fantastik hayallere sürüklediği için ona içten içe kızıyorlardı.

Hayatımı garanti altına alacak, daha gerçekçi hayallerim olmasını istiyorlardı.

Bir gün annem bana gezgin olma hayalimden vazgeçmemi, dünyayı gezebilmek için önce iyi bir meslek sahibi olmam gerektiğini söyledi.

Annemin bu konuşması o zaman benim için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Çünkü ben sadece gezgin olmak, gezerek para kazanmak istiyordum.

Kendimi Suzi tarafından kandırılmış gibi hissetmiştim.

Biraz daha büyüdüğümde anlattığı hikâyelerin de çoğunun gerçek olmadığını anladığımda aynı duyguyu hissedecektim.

Etraftaki komşular Suzi hakkında çok az şey biliyorlardı. Çünkü Suzi insanlarla görüşmekten, dışarı çıkmaktan pek hoşlanmazdı.

Bu nedenle anne ve babama onun gençliğinde bir gezgin, ve bir dalgıç olduğunu söylediğimde her seferinde kahkaha ile gülüyorlardı.

Ama ben yine de Suzi'yi seviyordum ve bu yüzden ona inanıyordum, daha doğrusu inanmak istiyordum.

Suzi'nin anlattığı hikâyelerin çoğu, kimsenin daha önce görmediği torunu Güneş hakkındaydı.

Suzi'nin salonundaki konsolda Güneş'in küçüklük fotoğrafları vardı. Yeşil gözlü, beyaz tenli, kıpkızıl saçlı güzel yüzlü bir kız çocuğuydu.

Suzi, Güneş ile hemen hemen aynı yaşta olduğumuzu söylüyordu.

Bu apartmana ben yedi yaşındayken taşınmışız ama ne tuhaftır ki annem o zamandan beri Suzi'yi ziyarete gelen, bir kız görmediğini söyledi.

Hatta kapıcımız Hasan Amca dışında Suzi'yi ziyarete gelen bir kişiyi bile görmediğini ekledi.

Suzi'ye Güneş'in neden onunla birlikte burada olmadığını sorduğumda, cevabı hep aynıydı:

“Çünkü avcılar peşindeydi, kaçması gerekiyordu.”

“Hangi avcılar?”

Bu soruyu o kadar çok sormuştum ki artık soru cevap şeklindeki bu diyalogumuz bir rutin haline gelmişti.

“Soğuk mavi renkte, cam gibi şeffaf gözleri olan Ruh Avcıları.”

Suzi her seferinde Ruh Avcıları’nın farklı bir özelliğinden bahsederdi.

“İstediklerinde ayakları yere değmeden yürüyebilirler, gölgeleri yoktur, yüzleri öne dönükken arkalarını görebilirler. Bir de başlarında duran ve onları yöneten anneleri vardır.”

“Anneleri mi? Nasıl yani?”

“İsmi ‘Devanası.’”

“Masallardaki gibi mi?”

“Evet. Devanası o kadar iri yarıdır ki bir dudağı yerde, bir dudağı göktedir.”

Onun bu son söylediğine kendimi tutamayıp kahkahayla güldüm.

Suzi de benimle birlikte gülmeye başladı. Onu gülerken gördüğüm nadir anlardan biriydi bu.

“Devanası şakaydı ama Ruh Avcıları değil” dedi tekrar ciddileşerek.

“Peki, bu Ruh Avcıları Güneş’ten ne istiyorlar?” diye sordum.

“Güneş’in özel bir yeteneği vardı. İnsanların zihninden geçenleri okuyan bir Yeryüzü Muhafızı’ydı o.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Suzi’ye baktım. Anlattığı avcılardan korkmuştum ama Güneş’i de çok merak etmiştim. Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

“Yeryüzü Muhafızı mı? Nasıl yani? Yeryüzü Muhafızı olmak ne demek?”

“İlahi kanuna göre yeryüzündeki tüm insanlar dünyaya geliş nedenlerini unuttuklarında yeryüzü ortadan kalkacak. Yeryüzü Muhafızları aynı zamanda yeryüzünü de korumakla görevliler... Güneş, onun gibi yeteneği olan iki arkadaşıyla birlikte bir çiftlikte saklanıyor” diye cevap verdi.

“Nerede bu çiftlik?”

“Bunu sana şimdi söyleyemem.”

Suratımın asıldığını görünce “Biliyor musun?” dedi, “Güneş’i ve oradaki arkadaşlarını koruyan bir tilkileri var.”

Suzi’den bu hikâyeleri duya duya artık ezberlemiştim ama çocuktum ve ona aynı soruları sormaktan büyük bir keyif alıyordum.

“Nasıl bir tilki bu?”

“Bazen insana, bazen de hayvana dönüşebilen zeki ve güçlü bir tilki.”

“Suzi, sence ben aptal gibi mi görünüyorum?”

“Senin hakkında asla böyle düşünmedim Toprak.”

Birden durgunlaşmıştı. Onu istemeden incitmiş miydim?

Bu durumu telafi etmek için sorularımı sormaya devam ettim:

“Güneş’in arkadaşlarının ne tür yetenekleri vardı?”

“Biri eşyaları düşünce gücüyle hareket ettirebiliyor, diğeri ise uçabiliyor. Bu arada sana hiç Cemre’den bahsetmedim değil mi?”

“Off Suzi, sanki fantastik bir film anlatıyor gibisin. Hangisine heyecanlanacağımı şaşırdım. Cemre de kim?”

“İşte o çözülmesi gereken bir sır... Yeryüzü Muhafızları’nı harekete geçirecek olan o.”

Suzi’nin bu anlattıklarına inanmakta güçlük çekiyordum. O şakacı bir insan değildi hatta dışardan ziyadesiyle ciddi ve soğuk görünüyordu.

Halimden onun söylediklerine inanmadığımı anlayınca, “Peki öyleyse Toprak, madem bana inanmıyorsun, Güneş’in bana yazdığı mektupları okumak ister misin?” diye sordu.

Evet anlamında kafamı salladım. Ben kitaplığın önünde oturmuş beklerken, Suzi odadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde metal bir kutu ile yanıma geldi.

Kutunun içinde bir sürü mektup vardı. Sırayla alıp okumaya başladım.

Güneş, genelde mektuplarda bulunduğu çiftlikte sıkıldığından ve Suzi’yi çok özlediğinden bahsediyordu.

Mektupların birinde ise Cemre’yi hâlâ bulamadıklarını söylüyordu. O da, tıpkı Güneş ve arkadaşları gibi özel yeteneklere sahip bir kız mıydı acaba?”

Her gün çiftliğin rutin işlerini yapıyorlarmış. Bazen Güneş, o kadar çok yoruluyormuş ki oturduğu yerde uyuyakalıyormuş.

Mektuplarda bana tuhaf gelen başka bir şey daha olmuştu.

“Mektuplarda neden tarih yazmıyor Suzi?” diye sordum.

“Güneş ilginç bir kızdır. Zamanın göreceli olduğuna inanır. Bu nedenle, duyguların da belli bir zamana hapsedilemeyeceğini söyler.”

Son mektubu okumak için zarfı açarken kucağıma bir fotoğraf düştü. Fotoğrafta üç kişi vardı.

“Bunlar kim?” diye sordum.

“Bu, Güneş” dedi Suzi parmağıyla ortadaki kızı göstererek.

“Ya diğerleri?”

“Solundaki Perran, sağındaki ise Nazar. Güneş’in, sana bahsettiğim arkadaşları.”

“Masanın üstüne uzanmış olan tilki, senin bahsettiğin tilki mi?”

“Evet o, Güneş’in koruyucu meleği” dedi Suzi.

Sonra bir fotoğraf daha gösterdi. Bu fotoğrafı görünce tüylerim ürperdi.

Fotoğrafta sandalyede oturan bir kız vardı. Önünde de havada uçan birtakım eşyalar duruyordu. Bu, Perran'dı.

“Bu fotoğrafları da sana Güneş mi gönderdi?” diye sordum.

“Evet” diye cevap verdi.

“Peki, Güneş geri gelecek mi?” diye sorunca, Suzi tebessüm ederek “Kismet” dedi.

Bu fotoğrafları gördükten sonra, artık ona inanmaya başlamıştım.

En azından birkaç senem daha anlattığı hikâyelere inanarak geçecekti.

İlkokuldayken arkadaşlarıma Suzi'den dinlediğim hikâyeleri anlatırdım ve onların gerçek olduğundan bahsederdim.

Bir gün teneffüste bahçede oyun oynarken iki kardeş olan Çağan'la Çağlar "Bu masalları dinledikten sonra geceleri korkudan altını ıslatıyor musun?" diyerek gülmeye başladılar. Herkes de onlara eşlik etti.

Okuldan çıkışta hışımınla Suzi'nin yanına gittim.

"Artık uydurduğın hikâyelere inanmıyorum!" dedim.

Suzi, ondan beklemediğim bir sakinlikle, "Peki, nasıl istersen" dedi.

Daha sonra bana meyve suyu ve kurabiye ikram etti.

Yaşım büyüdükçe, Suzi'nin tüm bunları bana neden anlattığına ve niçin böyle hikâyeler uydurduğuna bir anlam verememeye başlamıştım.

İçten içe, ona kızdığımı hissediyordum. Birkaç sene sonra annem Suzi'nin bana bu hikâyeleri anlatmasının sebebini şöyle açıkladı:

Suzi eşi, kızı ve damadı ile aynı arabada tatile giderken trafik kazasında üçü de hayatını kaybetmiş. Suzi bunu kaldıramamış ve ağır bir travma yaşayarak delirmiş. Bu yüzden, torununa bakamamış.

Annem bunu komşulardan duyduğu için, doğruluğundan şüphe etsem de, Suzi'ye bu hikâyeleri anlatması için bir daha ısrarcı olmadım.

O da, artık merakımın azaldığını fark etmiş olacaktı ki ben talep etmedikçe anlatmadı.

Zaten dersler de yoğundu. Sınavlara hazırlanıyordum. Arada nadiren fırsat buldukça Suzi'nin ziyaretine gidebiliyordum.

Bundan iki yıl sonra, yani ben on beş yaşındayken olağanüstü ve korkunç bir şey oldu.